

מלכה
ענבל

ואני
רק רציתי
לפסוע

מלכה
ענבל

ואני
רק רציתי
לפסוע

מלכה ענבל

ואני רק רציתי לפסוע

מלכה ענבל

ואני רק רציתי לפסוע

בית האמנים, תל-אביב

16 באפריל - 15 במאי 2021

אוצרת: גלית סמל

עיצוב והפקת קטלוג: אביגיל ריינר (The Studio)

ביצוע גרפי: אור סגל

עריכת טקסט: ירון דוד

תרגום לאנגלית: עינת עדי

הדפסות צבע: ברומייד בע"מ

הדפסה: ע.ר. הדפסות בע"מ, תל-אביב

המידות נתונות בסנטימטרים, רוחב × גובה

על העטיפה העברית: פרט מתוך ואני רק רציתי לפסוע מס' 17, 2020, תצלום מטופל, 70 × 45 (ר' עמ' 24-25)

על העטיפה האנגלית: פרט מתוך ואני רק רציתי לפסוע מס' 2, 2020, תצלום מטופל, 70 × 50 (ר' עמ' 55)

©2021, כל הזכויות שמורות לאמנית

ואצי רג רציתי לפסוע

— גלית סמל

הנבדלים זה מזה בניואנסים עדינים. כך מתהוות טקסטורות חומריות וצורניות אקראיות, המתאפיינות בגוונים שחורים וכהים משולבים עם גוונים בהירים וחמים של צהוב, כתום, אדום, זהב וחום. מרכיב החלודה הופך לסוג של מצע אסתטי טקטילי, שמבליט את החומריות המדומה ויוצר אפקט מרקמי מהפנט.

כתמי החלודה מייצגים מצבים של סבל וכאבים, שמופיעים בהדרגה ובמקצבים שונים. ההופעה וההיעלמות של הכתמים, מצבי הנראות והטשטוש, הצורות והגוונים המשתנים – כל אלו הם ביטויים צורניים לעוצמות ולמאפיינים המשתנים של אותם מכאובים. אזורים בהירים יותר, שבהם נראים כתמי חלודה קלים, אווריריים ומתפורים לכל עבר, מייצגים היחלשות בעוצמת הכאב. ענבל מעלה לרמה של הפשטה מושגית את הגדרת הסבל האישי שלה, בעודה מציגה מערך אסתטי של צורות וסימנים המעיד על ההתרחשויות הפנימיות המתחוללות בה. מבטו של הצופה נע במשחק מתמיד בין העלטה הגמורה לבין האזורים הבוהקים בציורים השונים, שכל אחד מהם מתאפיין במערכת מגובשת של צורות המטופלות בעדינות. הצורות מרומזות, אינן מוגדרות באופן מובהק, ומנהלות דיאלוג עם הרקע הסובב אותן.

משחקי הקרנת האור על כתמי החלודה יוצרים נקודות חמקמקות, נמוגות באוויר, כאילו מרחפות על פני מצע הנייר ללא אחיזה, כמעין כתב שמימי בעל מסרים נסתרים. התצלום שנוצר הוא ייצוג מתעתע של אור קוסמי, המסומן בנוכחותם של אותם הבוקי אור המבליחים מתוך העלטה. נקודות האור המרצדות מייצרות מבט מושהה, איטי וחקרני, המנסה להבין מהי טיבה של התופעה הנגלית לעינינו.

סדרת העבודות החדשה של מלכה ענבל משדרת עוצמה ורגישות. עבודותיה מוקפדות וקסומות, אך אוצרות בחובן משקעים ומכאובים. תערוכתה הנוכחית מורכבת מסדרת תצלומים בעלי רצף התפתחותי, ובהם נראים פחים חלודים שעליהם האמנית הקרינה אלומות של אור דרך חרכי נייר. בתהליך העבודה היא בחרה בדימויים המוצלחים ביותר המתעדים את זוויות הטלת האור.

החיפוש אחרי אלומת האור המתאימה ממשיך את עיסוקה בסדרה הקודמת פתולוגיה של חלודה (2012). ואולם, השפה הצילומית בסדרה זו, בשונה מהקודמת, מורכבת ממערכת של דימויים מצולמים שעברו עיבוד מחשב – מהלך שהוסיף רבדים נוספים של שקיפיות, עיוותי גודל, טשטושים והדגשת כהויות. סדרת התצלומים נגמעת בנשימה אחת, ובמהלך ההתבוננות בה כל אחת מן העבודות כמו מעצימה את זו שלפניה.

את הסדרה יצרה ענבל בעקבות קושי אישי, המיוצג כאן באפקט החלודה – מוטיב ששב ומופיע באופן עקבי בכל העבודות כמרכיב מהותי. האמנית משתמשת בחלודה כמטפורה למציאות של ארעיות והתכלות של חומר, בהקבלה למאפייני הארעיות והשחיקה של הגוף, הנושא בחובו מטענים פיזיים ורגשיים מורכבים. ההתפוררות של החומר, הנקשרת כאמור להתפוררותו של הגוף, מעידה על התהליכים הטבעיים, האיטיים והמתמידים, של התבלות והתמוססות.

ענבל כותבת את הדימויים שלה באמצעות כתמי החלודה, המפוזרים כביכול באופן מאולתר בחלל ויוצרים אשליה של תנועה מתמשכת, איטית ומהפנטת. כתמים אלו יוצרים מרקמים שונים – של חומריות, צורות וצבעים –

תצלומיה של ענבל מצביעים על המיומנות שלה ביצירת תחושה של קסם במעשה הצילום. היא מוליכה את הצופה לתוך עולם שבו קיים מתח בין הרובד הקונקרטי, הממשי והנראה לבין הרובד בעל המשמעות הנסתרת והמטפיזית – עולם שמכיל רגעים אל-זמניים קסומים בתוך מופע ההתרחשות השמימי כביכול. התצלומים נמצאים באזור הדמדומים, נעים בין הגלוי לנסתר, בין הנוכח לנעלם, בין הריק למלא, בין הצורני למופשט, בין הפיזי המודגש לשברירי, בין הכאב להיעדרו. בהתייחסותה לעבודותיה, שנוצרו כאמור מתוך מצוקה פרטית, אומרת האמנית:

אני מנסה לגעת בכאב מתוך התבוננות פנימית. זוהי פעולה הכרחית מבחינתי כדי לשחרר את הכאב. העשייה היא סוג של התמודדות. העבודות נוצרו מתוך מצב קיומי אישי שלי שהפך לחלק בלתי נפרד ממני. את כל זה אני מביאה אל היצירה שלי.

למעשה, הסדרה יכולה להמשיך ולהיווצר עוד ועוד, בהתאם לעוצמות הכאב שהיא חשה. הכאב מתואר באופן "מסוגנן" ייחודי לו, בהתאם לתחושה היומית. אמנם כאבים אלו מנהלים את שגרת יומה, אך היא אינה נכנעת להם וחייה איתם בהתמודדות מתמדת. השטחים המחוקים, המשתלטים על הנייר ונסוגים לחלופין, מייצגים את התחושות של חוסר האונים המופיעות לעיתים במאבק היומיומי.

הסבל העסיק את הפילוסוף פרידריך ניטשה בכל משך שנות כתיבתו, והוא בחן אותו בהקשר האנושי הרחב ועסק בתפקידו ובערכו בחיי האדם.¹ ניטשה האמין כי הסבל הוא תוצר לוואי הכרחי של ערכים נשגבים יותר, וכי אין הוא מכונן ערכים בעצמו. על פי תפיסתו, גישה זו מסמלת את גדלות האדם ואת אצילות רוחו. בפסיכולוגיה היונגיאנית מופיע הצל כדימוי למרכיבים נפשיים כמו רוע, הכחשה, הדחקה, כאב ועוד. ההתוודעות אליהם היא מהלך המאפשר תקווה, ולכן לאפלה עשוי להיות תפקיד חיובי.

"אין הגעה למודעות ללא כאב", טען יונג,² כלומר עצם ההתמודדות עם הכאב מאפשרת גילוי של כוחות נפש עמוקים המטעינים את האדם בעוצמה מחודשת של פעולה. ואכן, נראה כי המשטחים המחלידים, המסמלים בתצלומים פגיעות רגשית וסבל, גם מייצגים התמודדות ושליטה במצב, תוך הדיפה עקבית של המצב הרגשי והפיזי הקשה, כביטוי של כוחות נפש עזים. תצלומיה של ענבל שאינם עוסקים בסבל באופן ישיר מאפשרים תהליך של גילוי עצמי ושל יכולת התמודדות. ואולם, הסוף המיוחל אינו מגיע בקלות: כתמי החלודה הבהירים עדיין לא השתלטו על כל חלקי הנייר, והדבר מעיד על נוכחותו של הכאב ברמה מסוימת. העבודות מייצגות תהליך של השלמה עם חוסר היכולת לשנות את המצב הקיים ונכונות ללמוד ולחיות איתו. עם זאת, גם בתצלומים האחרונים עדיין אפשר לזהות את קיומה של התקווה, כהבטחה ליום המחר.

1. אלי אילון, "ניטשה: סבל כערך", עיון: רבעון פילוסופי (אפריל 1996), עמ' 133.

2. קרל גוסטב יונג, האני והלא מודע, תרגום: חיים איזק (תל אביב: דביר, 1989).



ואני רק רציתי לפסוע מס' 19
2020, processed photograph, 50 x 80

ואני רק רציתי לפסוע מס' 19
2020, תצלום מטופל, 50 x 80

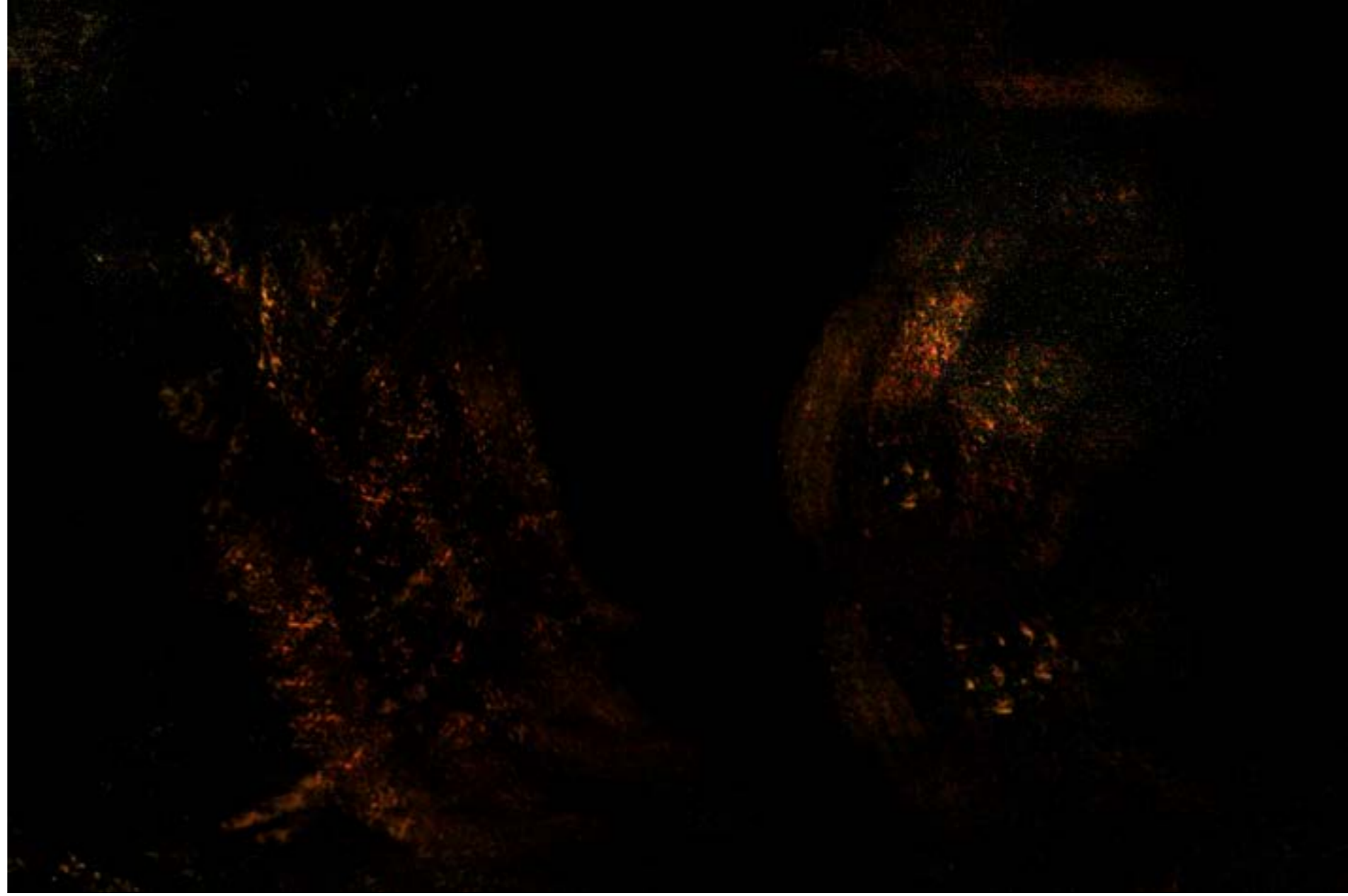


ואני רק רציתי לפסוע מס' 10
2020, תצלום מטופל, 55 x 50

And I Just Wanted to Walk No. 10
2020, processed photograph, 55 x 50

ואני רק רציתי לפסוע מס' 13
And I Just Wanted to Walk No. 13
2020, processed photograph, 55 x 70

ואני רק רציתי לפסוע מס' 13
2020, תצלום מטופל, 55 x 70



ואני רק רציתי לפסוע מס', 9
2020, processed photograph, 60 x 40





ואני רק רציתי לפסוע מס' 3
2020, תצלום מטופל, 200 x 140
(ראו פרט בעמ' 28-29)

And I Just Wanted to Walk No. 3
2020, processed photograph, 200 x 140
(See detail on pp. 28-29)

ואני רק רציתי לפסוע מס' 4
And I Just Wanted to Walk No. 4
2020, processed photograph, 50 x 35

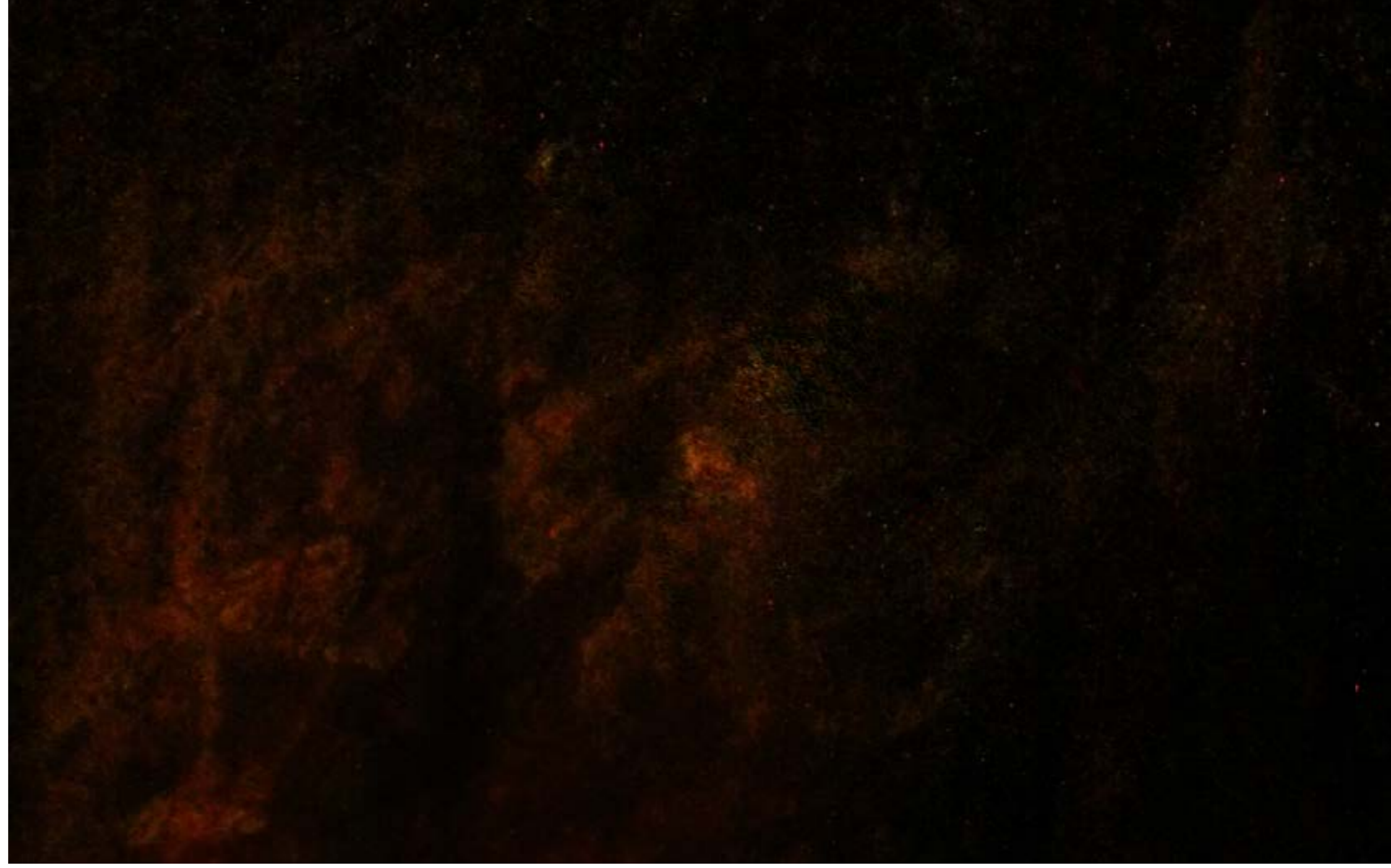




ואני רק רציתי לפסוע מס' 8
2020, תצלום מטופל, 50 x 35

And I Just Wanted to Walk No. 8
2020, processed photograph, 50 x 35

ואני רק רציתי לפסוע מס' 17
2020, processed photograph, 45 x 70

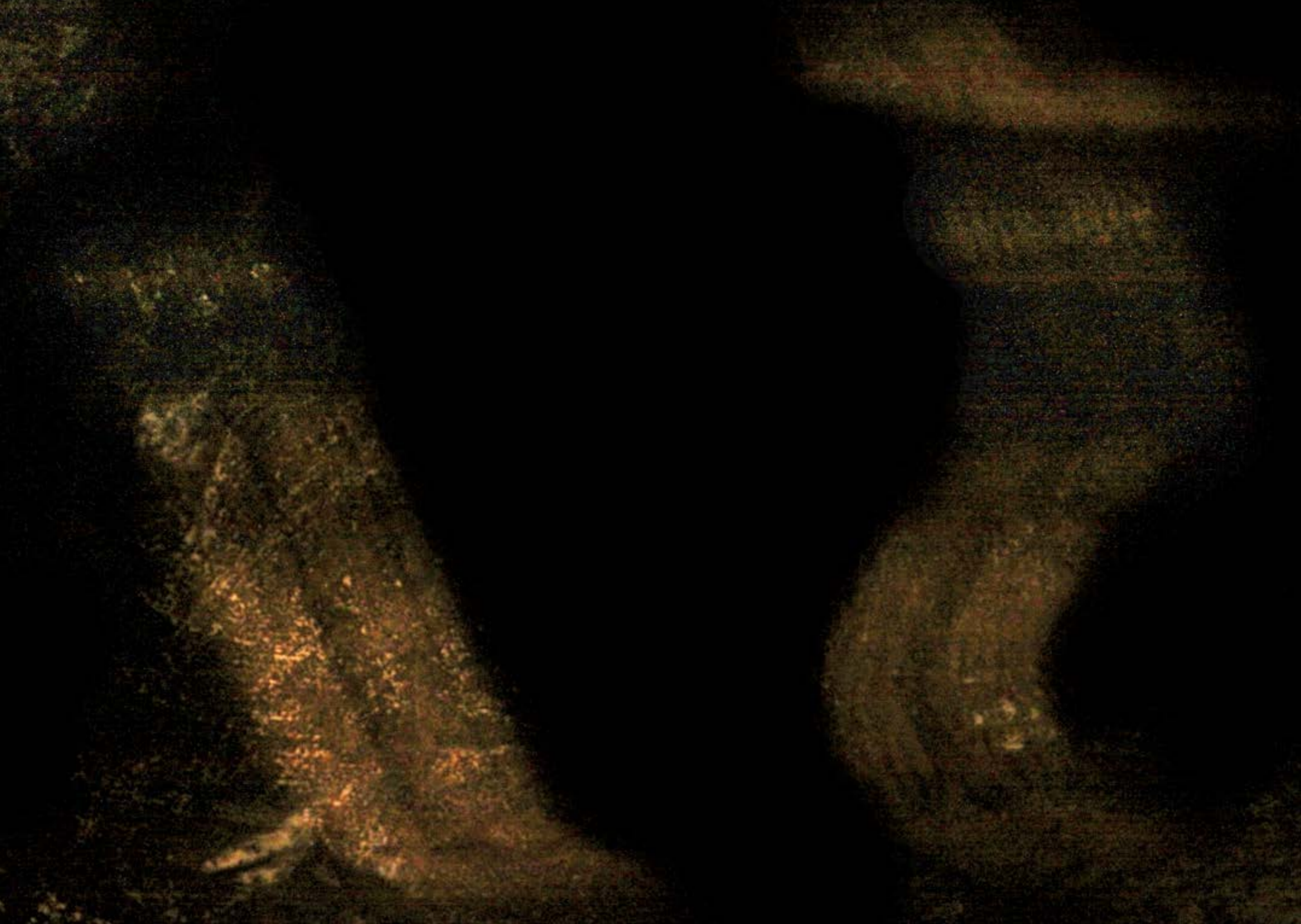


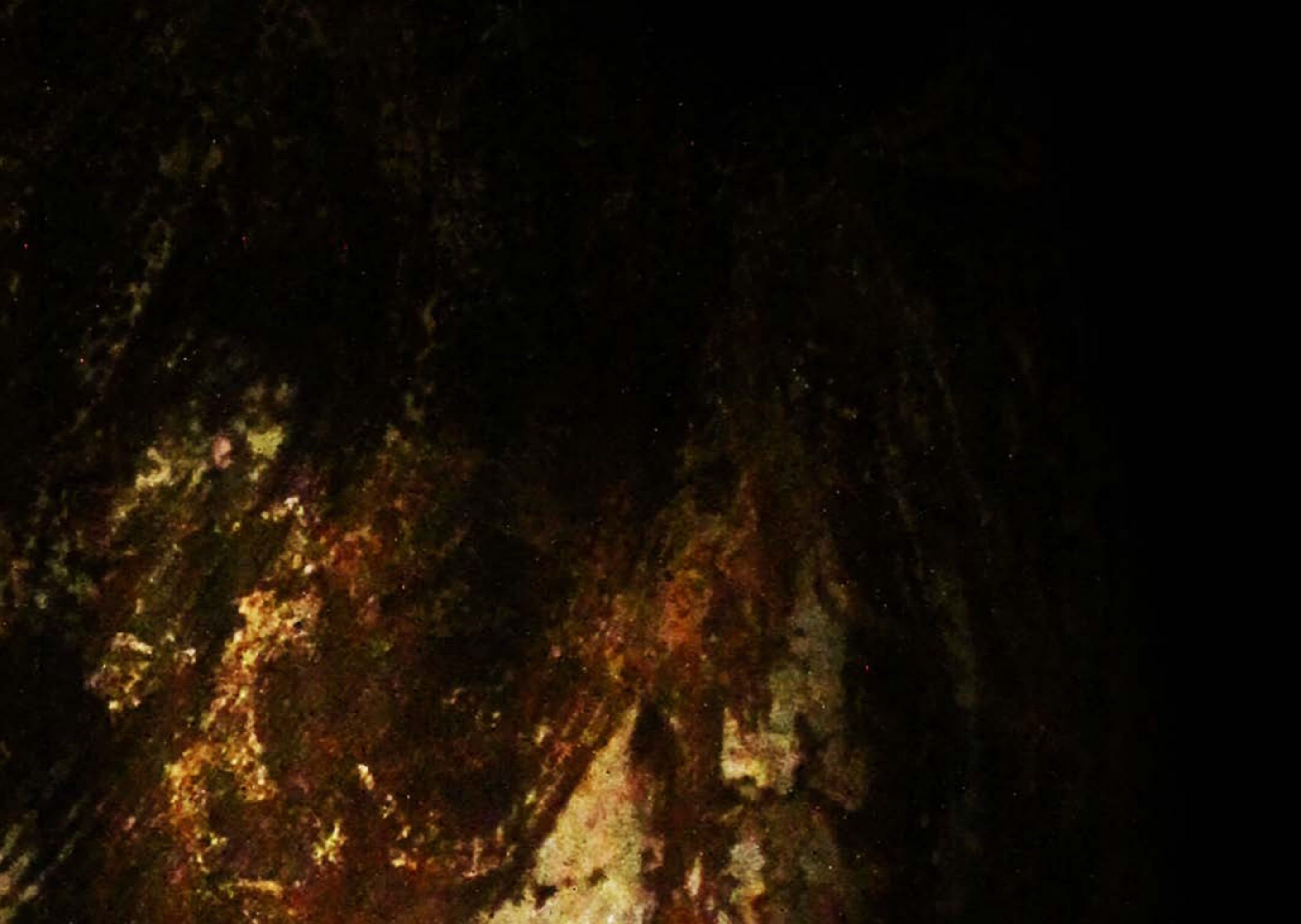


ואני רק רציתי לפסוע מס' 16
2020, תצלום מטופל, 45 x 70

And I Just Wanted to Walk No. 16
2020, processed photograph, 45 x 70

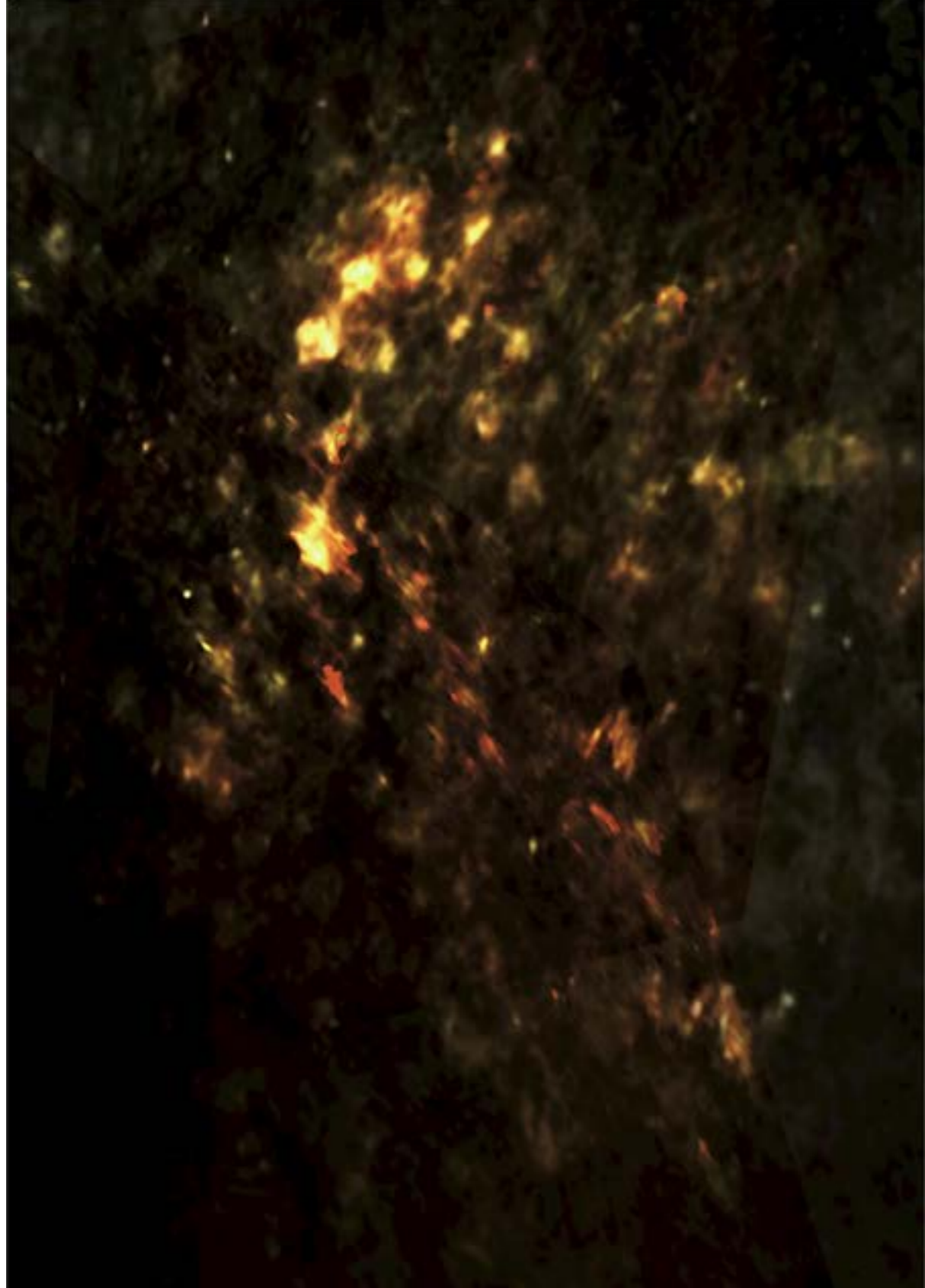






ואני רק רציתי לפסוע מס' 12 And I Just Wanted to Walk No. 12
2020, תצלום מטופל, 55 x 80 2020, processed photograph, 55 x 80
(ראו פרט בעמ' 32-33) (See detail on pp. 32-33)





ואני רק רציתי לפסוע מס' 11 ואני רק רציתי לפסוע מס' 11
2020, תצלום מטופל, 80 x 55 2020, processed photograph, 80 x 55



ואני רק רציתי לפסוע מס' 15
2020, תצלום מטופל, 45 x 70

And I Just Wanted to Walk No. 15
2020, processed photograph, 45 x 70

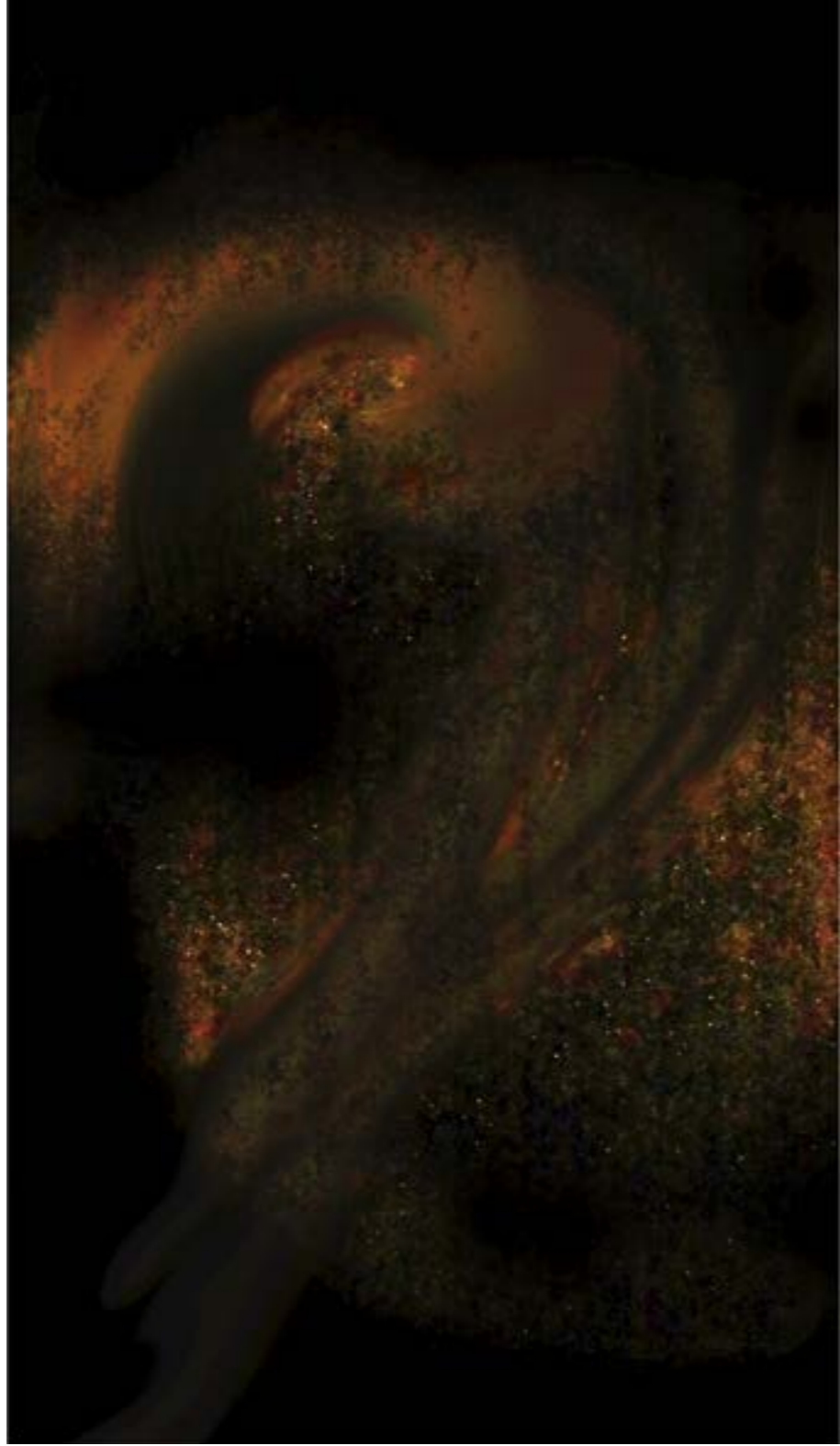
ואני רק רציתי לפסוע מס' 14 And I Just Wanted to Walk No. 14
2020, תצלום מטופל, 35 x 50 processed photograph, 35 x 50



ואני רק רציתי לפסוע מס' 1
And I Just Wanted to Walk No. 1
2020, processed photograph, 60 x 35

ואני רק רציתי לפסוע מס' 1
2020, תצלום מטופל, 60 x 35





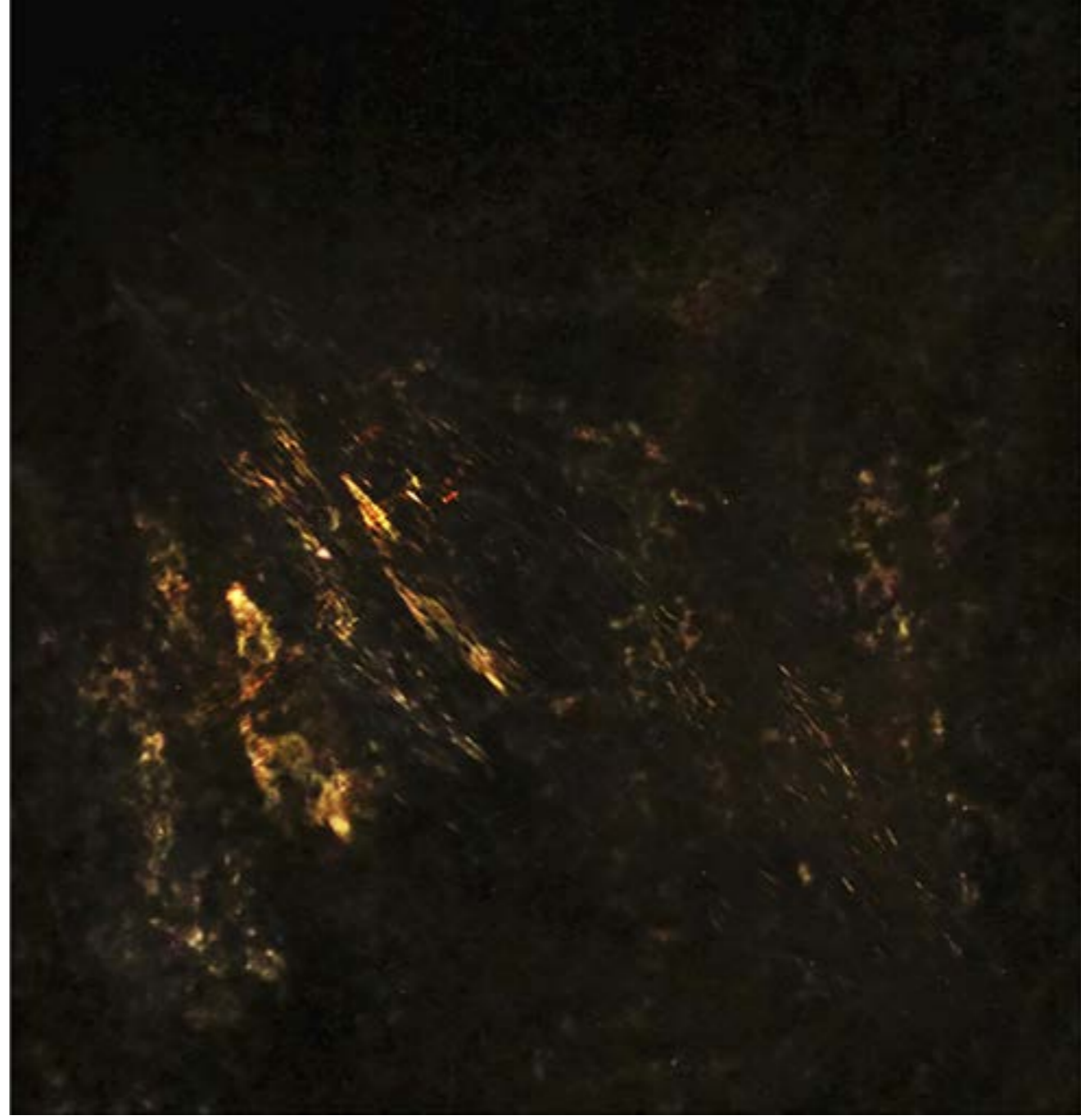
ואני רק רציתי לפסוע מס' 6
2020, תצלום מטופל, 70 x 50

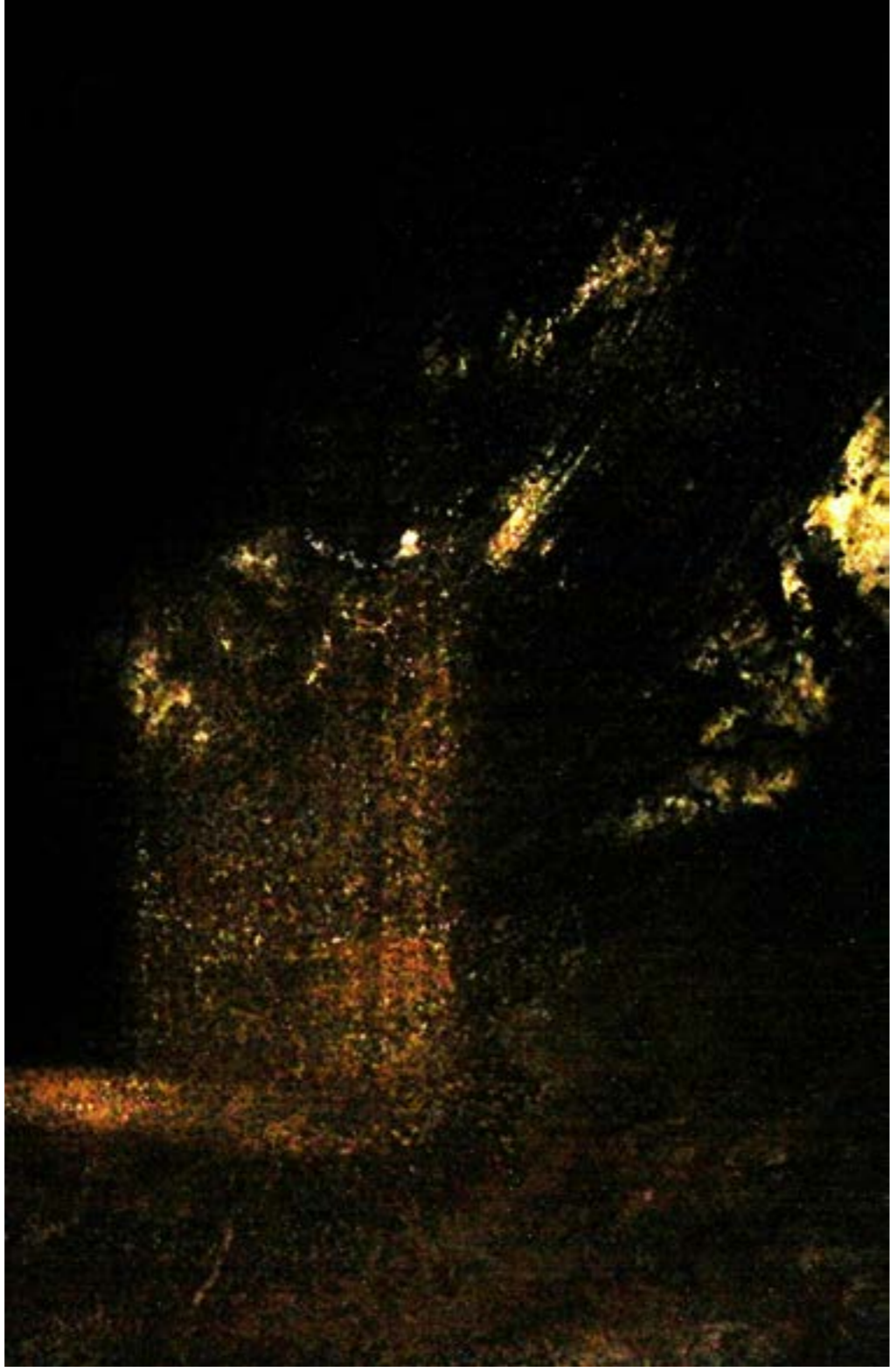
And I Just Wanted to Walk No. 6
2020, processed photograph, 70 x 50

ואני רק רציתי לפסוע מס' 18
2020, processed photograph, 65 x 60

And I Just Wanted to Walk No. 18
2020, processed photograph, 65 x 60

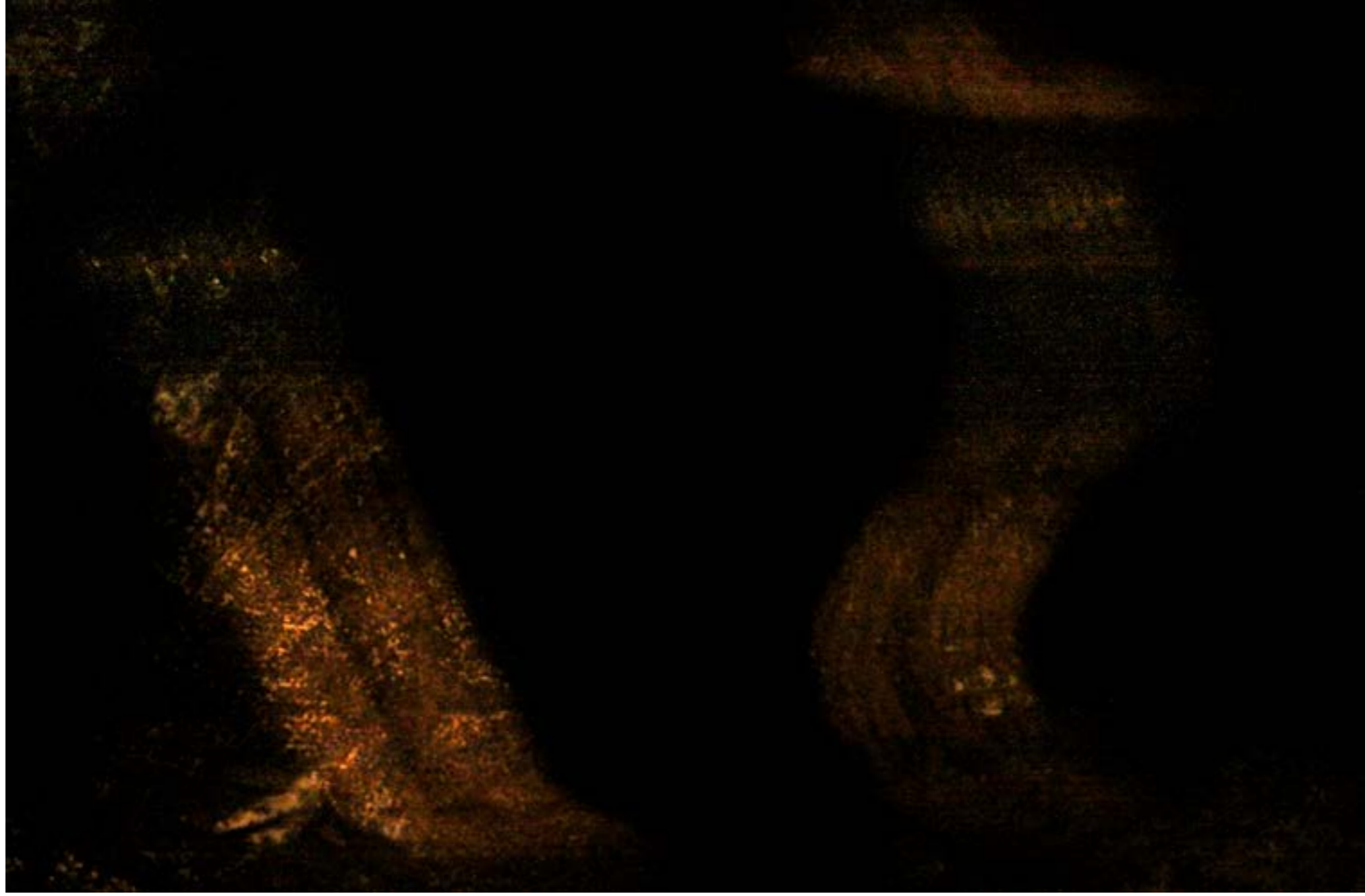
ואני רק רציתי לפסוע מס' 18
2020, תצלום מטופל, 65 x 60





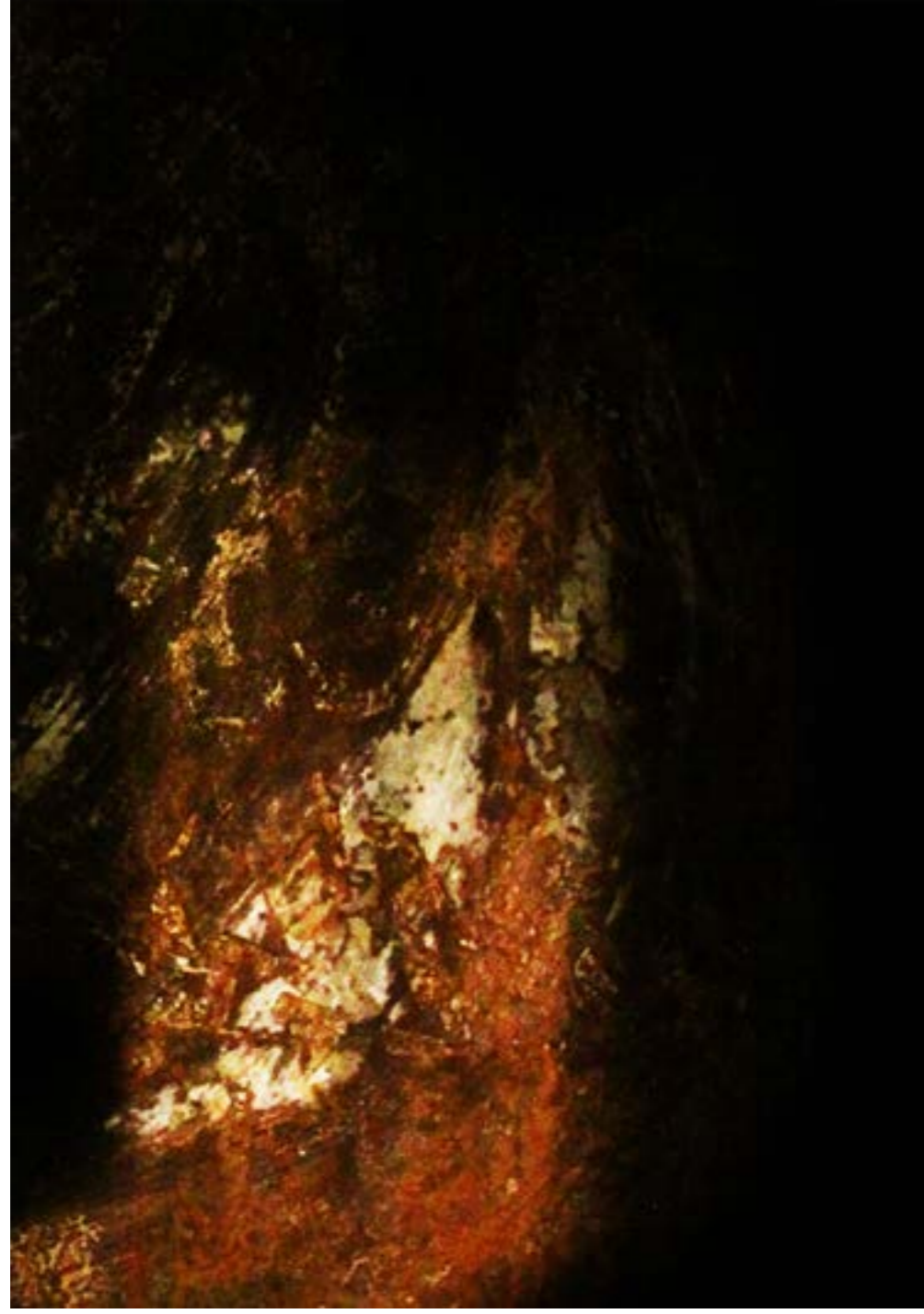
And I Just Wanted to Walk No. 5
2020, processed photograph, 70 x 50

ואני רק רציתי לפסוע מס' 5
2020, תצלום מטופל, 70 x 50



ואני רק רציתי לפסוע מס' 7
2020, processed photograph, 55 x 80
(See detail on pp. 50-51)

ואני רק רציתי לפסוע מס' 7
2020, עיבוד דיגיטלי, 55 x 80
(ראו פרט בעמ' 50-51)



ואני רק רציתי לפסוע מס' 2
2020, processed photograph, 70 x 50
(See detail on pp. 34-35)

ואני פורט בעמ' 34-35
2020, תצלום מטופל, 70 x 50
(ראי פורט בעמ' 34-35)

forms and marks that attest to the internal turmoil within her. The viewer's gaze moves in constant play between the utter darkness and the gleaming areas in the various paintings, each hosting a coherent set of delicately treated forms. These forms, which are only suggested and not clearly defined, are engaged in a dialogue with their surrounding background.

The play of projected light on the patches of rust creates elusive dots that fade in the air, as though floating freely on the surface of the paper, like a celestial writing with hidden messages. The photograph created is a deceptive representation of cosmic light, marked by the presence of the same flashes of light flickering out of the darkness. The twinkling points of light produce a delayed, slow, and inquisitive gaze that tries to understand the nature of the phenomenon unfolding before it.

Inbal's photographs highlight her skill in creating a sense of magic in the act of photography. She draws the viewer into a world where there is a tension between the tangible, real, and visible layer and the layer of hidden and metaphysical meaning – a world that contains magical a-temporal moments within the seemingly celestial occurrence. The photographs dwell in the twilight zone, oscillating between the revealed and the concealed, between the present and the vanished, between emptiness and fullness, between the formal and the abstract, the robust and the fragile, pain and its absence.

In talking about her works, which as previously noted were born of personal hardship, the artist says:

I try to touch the pain through introspection. It is a necessary action for me, in order to release the pain. Making is a

way of coping. The works were created from my personal existential situation, which had become an integral part of me. I bring all that to my work.

In fact, the series could go on being created, continually, depending on the intensity of the pain that she feels. The pain is described in a "stylized" way that is unique to it, depending on the feeling that day. Although these pains dominate her daily routine, she does not give in to them, but lives with them in a state of constant contention. The rubbed-out areas, which alternately take over the paper and recede, represent the feelings of helplessness that sometimes emerge in the daily struggle.

Suffering preoccupied the philosopher Friedrich Nietzsche throughout his years of writing: he examined it in the broader human context, and dealt with its role and value in human life.¹ He believed that suffering is a necessary by-product of loftier values, and does not constitute values itself. In his view, this approach highlights the greatness of man and the nobility of his spirit. In Jungian psychology, the shadow is a simile for mental elements, such as evil, denial, repression, pain, and others. Getting to know them makes way for hope, so darkness may play a positive role. "There is no attainment of consciousness without pain,"² Jung argued – that is, the very act of grappling with pain enables the discovery of deep-seated mental powers that recharge a person with a renewed power of action.

Similarly, the rusting surfaces in the photographs, which symbolize emotional vulnerability and suffering, also appear to represent coping and control of the situation amidst constant containment

of a difficult emotional and physical condition, an expression of intense mental powers. Those of Inbal's photographs that do not deal directly with suffering make possible a process of self-discovery and coping. However, the long-awaited end does not come easily: the pale patches of rust have not yet taken over all parts of the paper, attesting to some degree of pain. The works represent a process of coming to terms with the inability to change the existing situation, and a willingness to learn to live with it. However, even in her recent photographs it is still possible to recognize the existence of hope, as a promise for tomorrow.

1. Eli Eilon, "Nietzsche: Suffering as a Value," *Iyyun: The Jerusalem Philosophical Quarterly* (April 1996), p. 133 (Hebrew).

2. Carl Gustav Jung, "The Relations between the Ego and the Unconscious," in *The Collected Works of C.G. Jung: The Development of Personality*, vol. 17, ed. and trans. Gerhard Adler and R. F. C. Hull (London: Routledge & Kegan Paul, 1954), p. 193.

And I Just Wanted to Walk

— Galit Semel

Malka Inbal's new series of works projects power and sensitivity. Her works are meticulous and enchanting, but harbor latent memories and pain. Her current exhibition consists of a series of photographs in a certain developmental sequence, featuring rusty bins on which the artist has projected beams of light through paper slits. In the process, she chose the most successful images documenting the angles of the projected beams. The search for the right beam of light is an extension of her preoccupation in the previous series, **Pathology of Rust** (2012). However, the photographic language in the current series, unlike the previous one, is one of a set of photographed images that have undergone digital processing – adding further layers of transparency, size distortions, blurring, and highlighting of darkness. The series of photographs is perceived in one fell swoop, and when one gazes at it each of the works seems to heighten the one before it.

Inbal created this series after a personal crisis, which is represented here in the rust effect – a theme that has consistently appeared in all the works, as an essential element. She uses rust as a metaphor for a reality of ephemerality and the decay of matter, like the transient nature and decline of the body, which bears complex physical and emotional baggage. The disintegration of matter, which as mentioned is

related to that of the body, is indicative of natural, slow, and inexorable processes of wear and tear.

Inbal communicates through the patches of rust that are distributed throughout the space in seemingly improvised fashion, creating the illusion of continuous, slow, and mesmerizing movement. These patches form various textures – of materiality, forms, and colors – that differ from each other with subtle nuances. Thus, random material and formal textures emerge, featuring black and dark hues combined with light and warm shades of yellow, orange, red, gold, and brown. The rust component becomes a kind of tactile, aesthetic underlay that highlights the imaginary materiality, producing a fascinating textural effect.

The patches of rust represent states of pain and suffering, which appear gradually and in varying rhythms. Their alternating appearance and disappearance, their states of visibility and blurring, and the changing shapes and shades are all formal expressions of the changing intensities and characteristics of those pains. Lighter-colored areas – where the patches of rust are light and airy, and are dispersed throughout – represent an ebbing of the pain's intensity. Inbal raises the definition of her personal suffering to the level of conceptual abstraction, while presenting an aesthetic array of

Malka Inbal

And I Just Wanted to Walk

Malka Inbal

And I Just Wanted to Walk

The Artists' House, Tel Aviv
April 16 - May 15, 2021

Curator: Galit Semel

Graphic Design and Production: Avigail Reiner (The Studio)

Graphic Execution: Or Segal

Hebrew Editing: Yaron David

English Translation: Einat Adi

Color Prints: Bromide Ltd.

Printing: A.R. Printing Ltd., Tel Aviv

Dimensions are given in centimeters, height preceding width.

On the English cover: Detail from *And I Just Wanted to Walk No. 2*, 2020, processed photograph, 70 × 50 (see p. 55)

On the Hebrew cover: Detail from *And I Just Wanted to Walk No. 17*, 2020, processed photograph, 45 × 70 (see pp. 24-25)

© 2021 All rights reserved to the artist

Pagination follows the Hebrew order, reading from right to left.

Malka
Inbal

**And I Just
Wanted
to Walk**

And I Just Wanted to Walk

Malka
Inbal

